

svage, lapsede, umandige Mænd, der har forstaaet den hemmelige Kraft, der er de daglige Opmærksomheder.

Eftersom Kvinden altid plejer at reflektere over Følelser, er det naturligt, at hun har lavet sig et System, et Ceremoniel for Følelsen. Hun vil have Venskab og Kærlighed i Afsatser. Endnu længe efter at hun er hørt op at være „ung Pige“ har hun en „bedste“, maaske endog en „næstbedste“ Veninde. Og Grader eller Trappetrin maa der være, ogsaa naar en Følelse er ved atter at lives op efter en relativ Kulde. Forsoningsscener og Forklaringer er lige saa kostelige for det svage Køn, som de er modbydelige for det stærke. Og den Manér, Manden har, uden videre fra Kuldens og Uopmærksomhedens Regioner at dumpe ned i Ømheden, den er saa stødende for den kvindelige — vi kan maaske sige Ordenssans. Og saa kommer det saa ganske umotiveret! Vilde det ikke have været langt mere interessant, om man i Fællesskab gav sig til at oplede de inderste Aarsager til Misforstaaelsen og saa gradvis klatrede op til den fuldkomne Harmoni? Men saadanne Raffinements har han ikke Tid til, og han er i sligt langt mere umiddelbar, mere Naturbarn; sætter hun saa en Martyrmine op, naar han er varm, saa staar det klart for ham, at hun er kold, og saa kan hun sidde alene og græde og tænke paa sindybe Kærlighed.

Kvinden har en Maade at anvende Addition paa, som volder hende uudsigelige Kvaler: „Nu er det den femte Gang, han ikke siger Farvel til mig.“ „Nu er det tredje Gang, han ikke beder mig gaa med i Theatret“. En Mand anvender aldrig sin Regnekunst paa sligt. En lille Uvenlighed kan ogsaa saare ham, men det er, som naar en skarp Flip gnaver en paa Halsen, et Øjeblikks Ubehag, en Drejning, og alt er glemt.

Manden har nok Følelse, men han har ikke Erindring om Følelser. Det har Kvinden desmere, og det maa hun have, thi det er jo hende, der skal vedligeholde Kontinuiteten baade i Familjen og ligefrem i Menneskeheden. De fleste Kvinder indeler deres Tidsregning efter Følelser. „Det Aar var den og den saa venlig imod mig“. „Den og den Gang var jeg saa ilde til Mode“. Men derimod har Kvinden saa ondt ved at leve fuldt i Nuet, og skulde det være sandt, at det er et Tegn paa Overcivilisation, saa er Kvinden mere overciviliseret end Manden. Han friskere, stærkere, med saa meget mere animalsk Livsglæde end hun, maa om og om igjen forundre sig og ærgre